

การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา
สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์
มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561
The Participation in Crime Prevention of Police Administration
Students in the Faculty of Humanities and Social Sciences,
Suan Sunandha Rajabhat University in the Academic Year 2018

ปวีณา สมตระกูล¹ และ เจตน์สฤณี อังศุกาญจนกุล²
Pavena somtrakul¹ and Jetsalid Angsukanjanaku²

^{1,2} สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา

^{1,2}Branch in Police Administration, Suansunandha Rajabhat University, Thailand

E-mail: Pleumpvn.pvnstg17@hotmail.com¹, Angsukanjanakul1@hotmail.com²

Received: 2022-06-16; Revised: 2022-06-27; Accepted: 2022-06-28

บทคัดย่อ

ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาทางสังคม ที่ส่งผลกระทบต่อประชาชนและภาพลักษณ์ของมหาวิทยาลัย ดังนั้นการมีส่วนร่วมของทุกภาคส่วน มีความจำเป็นในการป้องกันอาชญากรรม การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม และเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ และภูมิลำเนา กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยคือนักศึกษา ปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561 จำนวน 210 คน การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยโดยใช้ สูตรของยามาเน (Yamane) โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นที่ .05 เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวม ข้อมูลในครั้งนี้เป็นแบบสอบถามแบบมาตราประมาณค่า 5 ระดับแบบตรวจสอบรายการ สถิติที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน และและแปลความหมายค่าเฉลี่ย t-test

ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับการมีส่วนร่วมของประชาชนในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา สาขาวิชาการ บริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561 ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก 2) นักศึกษาที่มี เพศ และภูมิลำเนาที่ต่างกันมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ 0.05 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ผลการวิจัยครั้งนี้ช่วยให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องได้รับข้อมูลที่แท้จริง เพื่อนำไปแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อไป

คำสำคัญ: การมีส่วนร่วม, การป้องกันอาชญากรรม, นักศึกษา

Abstract

Crime is a social problem that affects the people and the university's image. Therefore, the participation of all sectors is essential in preventing crime. The purpose of this research was to study the level of involvement in crime prevention and to compare the level of participation in crime prevention of students in the Police Administration Department, Faculty of Humanities and Social Sciences, Suan Sunandha Rajabhat University in the academic year 2018. It was classified by personal factors such as gender and domicile. The sample group consisted of 210 undergraduate students in the Police Administration Department, Faculty of Humanities and Social Sciences, Suan Sunandha Rajabhat University in the academic year 2018. The sample size calculation in the research used the formula of Yamane by setting the confidence level at .05. The instrument used in data collection was a 5-level rating scale questionnaire. The statistical examination model used in this research was frequency, percentage, mean, standard deviation, and t-test.

The results showed that. 1) The level of public participation in crime prevention of students in the Police Administration Department, Faculty of Humanities and Social Sciences, Suan Sunandha Rajabhat University, Academic Year 2018, was at a high level. 2) Students with diverse gender and domicile participated in crime prevention differently, with a statistical significance of 0.05, which was following the hypothesis. Therefore, the result of this research's result helps relevant agencies get authentic information. to solve problems further.

Keywords: Participation, Crime Prevention, Students

บทนำ

อาชญากรรม (CRIME) เป็นปัญหาสังคมที่สำคัญ ก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่สังคม ทำให้เกิดความสูญเสียแก่ชีวิต ร่างกาย ทรัพย์สินและจิตใจของประชาชน ปัจจุบันสังคมไทยถือได้ว่าปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาของสังคมที่สำคัญที่มีความรุนแรง มีการเปลี่ยนแปลงไปอย่างรวดเร็วและซับซ้อนตามสภาพการพัฒนาของประเทศและสังคมโลก ก่อให้เกิดผลกระทบต่อความเป็นปกติสุขใน สังคม เท่าที่ผ่านมาการปราบปรามอาชญากรรมประสบผลสำเร็จเพียงระดับหนึ่ง แต่ไม่สามารถยุติ ปัญหาได้อย่างแท้จริง ทำให้หน่วยงานในกระบวนการยุติธรรมของประเทศต้องเร่งหาแนวทางในการ ป้องกันและรับมืออาชญากรรม

ปัญหาอาชญากรรมเป็นปัญหาทางสังคมที่เป็นอันตรายคนในสังคม ปัญหาอาชญากรรมมีหลากหลายรูปแบบ มีความรุนแรงที่แตกต่างกันไป ถึงแม้จะมีการปราบปรามอย่างจริงจังแล้วก็ตาม ก็ยังไม่ประสบความสำเร็จเท่าที่ควร ภาครัฐจึงจำเป็นต้องเข้ามาแก้ไขปัญหาอาชญากรรมอย่างเร่งด่วน ในการทำงานเกี่ยวกับปัญหาอาชญากรรมควรที่จะต้องมีความร่วมมือกันจากหน่วยงานที่มีความเกี่ยวข้อง เพื่อให้เกิดการแก้ปัญหา

อย่างมีประสิทธิภาพ หน่วยงานของรัฐเข้ามาแก้ไข ปัญหาอาจจะมีอุปสรรคในการหาข้อมูล เบาะแสที่สำคัญต่าง ๆ จึงได้มีโครงการต่าง ๆ ที่ให้ชุมชนได้ เข้ามามีส่วนร่วมในแก้ปัญหา การป้องกันปัญหาที่จะเกิดขึ้นหรือเกิดขึ้นในชุมชนนั้น ๆ (มีนา, 2556).

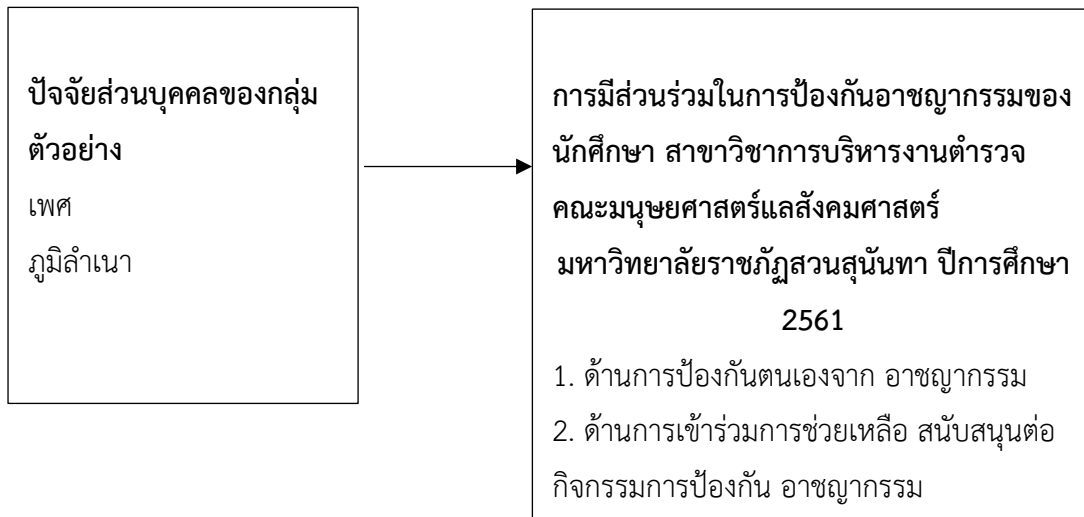
สังคมปัจจุบันการแสวงหาหรือการหาความร่วมมือในการป้องกันปราบปรามอาชญากรรมมีความสำคัญมาก ประชาชนในท้องถิ่นที่อาศัยอยู่ด้วยกันก็ควรมีมาตรการของชุมชนตัวเอง มีการ ร่วมมือกันในการป้องกันอาชญากรรม เช่นเดียวกับสำนักงานตำรวจแห่งชาติที่มอบหมายนโยบายให้ เจ้าหน้าที่ตำรวจแต่ละท้องที่นั้นมีมาตรการในการช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกให้กับประชาชนนั้น ต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายๆ ฝ่าย หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องนั้นเข้ามาช่วยเหลือด้วย โดยเฉพาะอย่างยิ่งในสถาบันการศึกษา การป้องกันปราบปรามอาชญากรรมจึงจะมีประสิทธิภาพเพียงพอ ถ้าร่วมมือกันทุกฝ่ายก็ย่อมส่งผลดีต่อชุมชนนั้นๆ แต่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ ประชาชนในชุมชนนั้นควรมี การร่วมมือกันอย่างจริงจัง เพื่อให้ชุมชนของตัวเองนั้นมีอัตราการเกิดอาชญากรรมลดน้อยลง ตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติฉบับที่ 11 พ.ศ. 2555-2560 ได้ให้ความสำคัญของงานด้านการป้องกันอาชญากรรมโดยเฉพาะเรื่องการรักษาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน และเสริมสร้างความสงบสุขในสังคม ซึ่งเน้นการเพิ่มประสิทธิภาพในการดำเนินการป้องกันอาชญากรรม เน้นการมีส่วนร่วมของประชาชนในทุกภาคส่วน เพื่อให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมในการป้องกันและแก้ไขอย่างกว้างขวางในการควบคุมอาชญากรรม (สำนักงานคณะกรรมการพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ, 2555) ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของตำรวจและนักอาชญาวิทยาที่ว่า หากประชาชนร่วมมือกับเจ้าหน้าที่อย่างจริงจัง จะช่วยให้อาชญากรรมลดลงอย่างแน่นอน และหากจะส่งเสริมให้ประชาชนได้เข้าร่วมในกิจกรรมหรือโครงการใดในกระบวนการยุติธรรม แล้ว ก็จะทำให้กิจกรรมหรือโครงการนั้น ๆ มีประสิทธิภาพในการควบคุมอาชญากรรมมากขึ้นด้วย ดังนั้น ผู้วิจัยจึงได้ทำการศึกษาวิจัยการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561 เพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อการกระตุ้นและส่งเสริมให้นักศึกษาเกิดความตระหนักถึง ปัญหาอาชญากรรม และการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ซึ่งสามารถก่อให้เกิดความสงบเรียบร้อยในสังคมได้อย่างมีประสิทธิภาพ และประสิทธิผลมากขึ้นและยั่งยืนต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา สาขาวิชาการ บริหารงาน ตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561
2. เพื่อเปรียบเทียบระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา สาขาวิชา การบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคลได้แก่ เพศ และภูมิลำเนา

กรอบแนวคิดวิจัย

การทบทวนวรรณกรรม

1. แนวคิดเกี่ยวกับอาชญากรรมและการป้องกันอาชญากรรม

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์ (2551) ให้ความหมายของ “อาชญากรรม” ตามพจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ. 2525 หมายความว่า การกระทำผิดทางอาญา คำว่า “อาชญา” แปลว่า อำนาจหรือโทษ ส่วนคำว่า “กรรม” คือการกระทำ

ประเสริฐ เมฆมณี (2549) กล่าวว่า อาชญากรรม หมายถึง การทำความผิดของ บุคคลใดบุคคลหนึ่ง ซึ่งขัดต่อกฎหมายอันได้บัญญัติเป็นข้อห้ามไว้ ฉะนั้นผู้ประกอบอาชญากรรมหรือ ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษ ความหมายของอาชญากรรมตรงกับคำว่า Crime มีรากศัพท์มาจากภาษาละตินว่า Crimen ขยายความครอบคลุมข้อกล่าวหา การดำเนินคดีจนถึงการกระทำหรือการละเว้นกระทำใด ๆ ที่กฎหมายบัญญัติไว้เป็นข้อห้ามและมีการลงโทษ ซึ่งในความหมายนี้ได้นำมาใช้ในปัจจุบัน

แนวคิดเกี่ยวกับการป้องกันอาชญากรรม (Crime Prevention) สุดสงวน สุธีสร (2546) ให้คำอธิบายว่า หมายถึง การคาดการณ์หรือประเมินล่วงหน้าเกี่ยวกับช่องทาง หรือโอกาส ของการกระทำผิด ซึ่งการป้องกันอาชญากรรมไม่อาจพึ่งพาการคุ้มครองภาครัฐแต่เพียงอย่างเดียว ทุกคนในสังคมก็ควรที่จะมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ทุกคนในสังคมต้องมีบทบาทและความเข้มแข็งขึ้น ศีลธรรมประจำใจควรมีบทบาทในการ ยับยั้งการกระทำผิด (เฉลิมเกียรติ ศรีวรขาน, 2555)

จากแนวคิดทฤษฎีที่เกี่ยวกับการบังคับใช้กฎหมาย หากเจ้าหน้าที่ของรัฐมีการบังคับใช้ กฎหมายอย่างเคร่งครัด จะทำให้ประสิทธิภาพของการบังคับใช้กฎหมายมีประสิทธิภาพมากขึ้น สามารถควบคุมบุคคลในสังคมได้ มีการบังคับใช้กฎหมายอย่างรวดเร็ว รุนแรง และแน่นอนตาม แนวคิดของสำนักวิชาอาชญาวิทยา ดั้งเดิม (Classical School) ก็จะทำให้บุคคลในสังคมไม่กล้าที่จะ ประกอบอาชญากรรมเพราะเกรงกลัวต่อกฎหมาย หากสามารถทำได้ตามแนวคิดที่กล่าวไว้ก็จะทำให้ สังคม ชุมชนต่างๆ อยู่อย่างสงบเรียบร้อย ไม่เกิดปัญหาอาชญากรรมเนื่องจากเจ้าหน้าที่ของรัฐมีการ บังคับใช้กฎหมายได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2. สาเหตุของอาชญากรรม

วรเดช จันทรศร (2552) ได้สรุป สาเหตุของอาชญากรรม ไว้ดังนี้คือ

1. สาเหตุในแง่ตัวบุคคลมองว่า “อาชญากรรม” ที่เกิดขึ้นมากจากตัวของผู้กระทำผิดเองซึ่ง ถูกกำหนดโดยบุคลิกภาพที่แตกต่างกันออกไปเช่น ความผิดปกติทางชีวภาพ กรรมพันธุ์ ความผิดปกติทางสมอง ระดับสติปัญญา ซึ่งผลที่ได้รับจากการศึกษาทางจิตวิทยากายภาพ รวมตลอดถึงความไม่ สามารถของบุคคลที่จะปรับตัวเข้ากับสิ่งแวดล้อมและแรงผลักดันของตัวบุคคลที่จะตกลงใจประกอบ อาชญากรรม ซึ่งเป็นผลของการศึกษาทางด้านสังคมจิตวิทยา

2. สาเหตุของกลุ่มบุคคล “อาชญากรรม” ส่วนหนึ่งที่เกิดขึ้นนั้นมาจากการขาดความต่อต้าน แรงกดดัน ถูกกระทำโดยบทบาทของกลุ่มเช่น การเลียนแบบ ความสัมพันธ์ของบุคคลต่าง ๆ ในการ เรียนรู้ สืบเนื่องมาจากสังคมและวัฒนธรรม

3. สาเหตุจากระบบของสังคม มองว่าการเกิดอาชญากรรมเกี่ยวพันและขึ้นอยู่กับ สภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม สถานภาพ ชนชั้นทางสังคมเป็นเครื่องกำหนดความโน้มเอียงในการ กระทำผิด

จากแนวความคิดดังกล่าว สามารถสรุปได้ว่า สาเหตุของอาชญากรรม มีความสัมพันธ์เกี่ยวเนื่องกันทางสถานภาพสังคมและวัฒนธรรม สถานะชนชั้นทางสังคมเป็นปัจจัยส่วนหนึ่งที่ทำให้ เกิดการกระทำผิดและอิทธิพลต่อกลุ่มที่กดดันต่อการกระทำความผิด และส่งผลต่อบุคลิกภาพของแต่ละบุคคลที่แตกต่างกันออกไป

3. ทฤษฎีทางอาชญวิทยา

1) ทฤษฎีป้องกันหรือทฤษฎียับยั้งชั่งใจ (Deterrence Theories) เนื่อหาสาระและหลักการสำคัญของทฤษฎีป้องกัน มีรากฐานแนวคิดมาจากสำนัก อาชญวิทยาดั้งเดิม ตามหลักสมมติฐานเกี่ยวกับประสิทธิภาพของการลงโทษตามกฎหมายที่ว่าความ รุนแรง รวดเร็วและความแน่นอนในการลงโทษนั้นเป็นหัวใจสำคัญในการป้องกันอาชญากรรม (Zimring & Hawkins, 1973) จึงนับได้ว่าเป็นทฤษฎีอาชญวิทยาที่มุ่งอธิบายถึงผลหรืออิทธิพลของกฎหมายที่ใช้ปกครองประชาชนในสังคม มากกว่าที่จะอธิบายสาเหตุของการเกิดพฤติกรรม อาชญากรรม

2) ทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม (Theory of Crime Prevention through Environmental Design) (Jeffery, (1977) ได้พัฒนาทฤษฎีการป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อมขึ้นมา โดยมีหลักฐานมาจากธรรมชาติของการเรียนรู้คือ สภาพแวดล้อมทางกายภาพจะทำให้คนร้ายพัฒนาแรงกระตุ้นในการประกอบอาชญากรรม ซึ่งมีทั้งความพอใจหรือความหวาดกลัวจากการประกอบอาชญากรรมโดยทฤษฎีป้องกันอาชญากรรมโดยสภาพแวดล้อม เชื่อว่า การที่คนร้ายตัดสินใจไม่กระทำความผิดนั้นขึ้นอยู่กับโอกาส ในขณะที่กระทำความผิดว่ามีโอกาสถูก จับกุมสูงหรือถูกตรวจสอบพบได้ง่าย ดังนั้นจึงได้เสนอให้ใช้การออกแบบที่พิกัดภัย สถานที่ทำงาน สถานประกอบการ ร้านอาหาร ร้านค้า ตลอดจนที่สาธารณะ เช่น สวนสาธารณะ ทางเท้าหรือแม้แต่ที่ จอดรถประจำทาง ให้มีลักษณะที่มีอิทธิพลต่อการทำให้คนร้ายไม่กล้าลงมือประกอบอาชญากรรม โดยลดโอกาสที่กระทำความผิด หรือเพิ่มโอกาสการถูกตรวจสอบหรือสอดส่อง

3) ทฤษฎีมนุษย์นิเวศวิทยา (The Theory of Human Ecology) ในปัจจุบันคำว่า นิเวศวิทยา มักจะนำมาใช้ในเชิงอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมตามธรรมชาติ แต่ในความหมายแรกเริ่มนั้นวิชานี้เป็นศาสตร์สาขาหนึ่งของ

ชีววิทยา ที่ทำการศึกษาเกี่ยวกับ ความสัมพันธ์ระหว่างพืชกับสัตว์ตลอดจนสิ่งแวดล้อม โดยมองว่าชีวิตของพืชและสัตว์เป็นสิ่งมีชีวิตที่ ซับซ้อนและต้องพึ่งพาอาศัยกันและกันเพื่อความอยู่รอดของทั้งสองฝ่าย โดยที่แต่ละชีวิตต้องดิ้นรน ต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตนเองในสภาวะแวดล้อมที่แตกต่างกัน และนักสังคมศาสตร์มหาวิทยาลัยชิคาโกได้เปรียบเทียบสังคมมนุษย์ว่าเหมือนกับชีวิตของพืชและสัตว์ในธรรมชาติ โดยมองว่าสังคมมนุษย์ โดยเฉพาะสังคมประชาธิปไตยของโลกเสรี บุคคลแต่ละคนต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อความอยู่รอดของตัวเอง ในลักษณะที่ต้องพึ่งพาอาศัยซึ่งกันและกันกับบุคคลในชุมชนหรือสังคมด้วย ซึ่งทำให้เป็นที่มาของชื่อทฤษฎีใหม่นี้ว่า “ทฤษฎีมนุษย์นิเวศวิทยา” (Vold & Bernard, 1986)

4. ทฤษฎีความผูกพันทางสังคม

Hirschi (1969) กล่าวถึงหัวใจของทฤษฎีนี้ว่าอยู่ที่ความผูกพันทางสังคม (Social Bond) เป็นสิ่งที่บุคคลจะต้องมีเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของสังคม โดยเฉพาะต่อมาตรฐาน ความประพฤติว่าอย่างไรถึงจะเป็นความประพฤติที่เหมาะสม ซึ่งความผูกพันทางสังคมนี้ ได้แก่

1. ความรู้สึกผูกพัน (Attachment) หมายถึง การที่บุคคลมีความผูกพันหรือความรักใคร่กับบุคคลอื่นหรือมีความสนใจกับความรูสึกนึกคิดของบุคคลอื่นซึ่งความผูกพันนี้เป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญที่สุดที่จะทำให้บุคคลมีพัฒนาการการยอมรับค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคมส่งผลให้บุคคลสร้างความรู้สึกที่จะควบคุมตนเองให้เป็นบุคคลที่ดีในสังคม

2. ความยึดมั่น (Commitment) หมายถึง การที่บุคคลยึดมั่นกับการดำเนินชีวิตตามทำนองคลองธรรมของสังคม กล่าวคือ ได้ศึกษาเล่าเรียนเพื่อที่จะประกอบอาชีพที่สุจริต และเพื่อที่จะได้ประสบความสำเร็จในชีวิต ซึ่งจะส่งผลให้บุคคลไม่ย่อถอยกระทำผิดกฎหมาย เนื่องจากจะเป็นการเสี่ยงต่อการสูญเสียความสำเร็จในชีวิต

3. ความเกี่ยวข้อง (Involvement) หมายถึง การที่บุคคลได้เข้าไปมีความเกี่ยวข้องกับกิจกรรมต่าง ๆ ของสังคมเป็นเหตุให้บุคคลถูกจำกัดเวลาที่จะไปประกอบอาชญากรรม เนื่องจากเวลาส่วนมาก ได้ถูกใช้ไปกับกิจกรรมของสังคม

4. ความเชื่อ (Belief) หมายถึง ระดับของความเชื่อถือที่บุคคลมีต่อค่านิยมและบรรทัดฐานของสังคม หากบุคคลมีระดับความเชื่อต่อค่านิยม และบรรทัดฐานในสังคมสูงก็จะมีแนวโน้มที่จะไม่กระทำผิดกฎระเบียบของสังคม

ความผูกพันทางสังคมทั้ง 4 ด้านนี้มีความสัมพันธ์เชิงลบกับการกระทำผิด เช่น ความรู้สึกผูกพันกับการยึดมั่น บุคคลที่มีปัญหามีผลมาจากการที่เขาไม่มีความรู้สึกผูกพันกับสังคม หากบุคคลมีความรู้สึกผูกพันกับบิดามารดาและเพื่อน จะทำให้เขาอุทิศตัวเองไปกับการศึกษาและการกระทำที่เป็นที่ยอมรับ ให้เห็นได้ว่าความรู้สึกผูกพันจะส่งผลต่อความยึดมั่นในบรรทัดฐานที่สังคมยอมรับ (ศิริโรจน์ ผลพันธิน, 2549)

5. ทฤษฎีสังคมไร้ระเบียบ (Social Disorganization)

ความไม่เป็นระเบียบของสังคม หมายถึง ภาวะสังคมหรือสถาบันพื้นฐานทางสังคมไม่สามารถที่จะควบคุมสมาชิกของสังคมให้ประพฤติปฏิบัติตามระเบียบแบบแผนที่สังคมวางไว้ได้ หรือ อาจกล่าวอีกนัยหนึ่งว่าหมายถึง ความไม่เหมาะสมในระบบสังคมที่ทำให้จุดประสงค์ของแต่ละบุคคล แตกต่างกันไปสาเหตุที่ทำให้เกิด

ความไม่เป็นระเบียบของสังคม พอสรุปเป็นข้อ ๆ ได้ดังต่อไปนี้ 1) เกิดจากความล้มเหลวของกลุ่มจารีตประเพณี 2) ผลประโยชน์ของกลุ่มคนขัดกัน 3) สถานภาพและบทบาทที่ขัดแย้งกัน 4) ความผิดพลาดในการให้การอบรม เรียนรู้ระเบียบแบบแผนของสังคม สถาบันหรือ องค์กรต่าง ๆ ในสังคม 5) ความขัดแย้ง ระหว่างกฎเกณฑ์กับความมุ่งหวัง (สังคมวิทยา, ม.ป.ป, 2562)

6. แนวคิดและทฤษฎีทางการบริหารงานยุติธรรม

ทฤษฎีหน้าต่างแตกหรือทฤษฎีกระจกแตก (Broken Windows Theory) ทฤษฎีนี้ว่า ด้วยเรื่องของจุดต่าง หรือความไม่ดี หรือความไร้ระเบียบแม้เพียงเล็กน้อย ก็สามารถสื่อความหมายได้ว่า ไม่มีคนดูแล เป็นเหตุให้เกิดความไม่ดี หรือหายนะที่ใหญ่โตมากขึ้นเรื่อย ๆ เพิ่มความกลัว ทำให้ชุมชนอ่อนแอลง และเพิ่มแนวโน้มพฤติกรรมทางอาชญากรรมถ้าไม่ได้รับการแก้ไขให้เข้าที่ (จุติมา พรหมศร, 2556)

7. แนวคิดและทฤษฎีการควบคุมยาเสพติด

ปัญหาเสพติดเป็นปัญหาต่อยอดที่เกิดจากความบกพร่องของกลไกต่าง ๆ ซึ่งอาจจะ เป็นกลไกทางสังคม ทางเศรษฐกิจหรือทางสภาพแวดล้อมทางกายภาพ ดังนั้นในการป้องกันและแก้ไข ปัญหาเสพติดจึงจำเป็นต้องใช้ความหลากหลายทางวิชาการเข้าช่วยในการทำงาน ในแง่พื้นที่ปัญหา หรือที่เรียกว่าเป็น Heartland ได้แก่ พื้นที่ชุมชนเมือง พื้นที่หมู่บ้านชายแดนและสถานประกอบการ ในแง่ของชุมชนชนบทหรือหมู่บ้านชายแดน ความผูกพันในแง่เชื้อชาติ เผ่าพันธุ์มีสูง ความเชื่อ วัฒนธรรมใกล้เคียงกัน ดังนั้นสามารถนำทฤษฎีว่าด้วยชุมชนสัมพันธ์มาประยุกต์ใช้ได้โดยตรง ส่วนในชุมชนเมืองหรือคนในสถานประกอบการ การจะให้เกิดผลกระทบต่อสมาชิกในชุมชนนั้น ควรใช้กลไกค่อนข้างเป็นทางการหรือกลไกจัดตั้งที่ผูกพันกับการประกอบอาชีพของสมาชิกนั้นเป็นสำคัญ

8. แนวคิดเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมของชุมชน

ทั้งนี้ได้กล่าวถึงรูปแบบของการมีส่วนร่วมคือ การที่ประชาชนภายในพื้นที่ที่มีการรวมกลุ่มใน รูปของประชาคมหรือชุมชน ซึ่งเป็นแนวคิดที่สนับสนุน ความเข้มแข็งของชุมชนและสังคม โดยเน้น การมีส่วนร่วมของประชาชน ให้ร่วมคิด ร่วมทำร่วมแก้ไขปัญหา ซึ่งการแก้ไขปัญหานั้นจำเป็นต้องมี ความร่วมมือทำพร้อม ๆ กันในทุกระดับต้องระดมทุกองค์ประกอบในสังคม โดยเฉพาะชุมชน เพื่อ เสริมสร้างความเป็นชุมชนให้มีความเข้มแข็ง สามารถแก้ไขปัญหาดัง ๆ ได้ด้วยตนเอง ซึ่งรูปแบบของ การมีส่วนร่วมที่ดา เนินอยู่โดยทั่วไปสามารถสรุปได้เป็น 4 รูปแบบ คือ

1. การรับรู้ข่าวสาร (Public Information) ประชาชนและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับ การแจ้งให้ทราบถึงรายละเอียดของโครงการที่จะดำเนินการ รวมทั้งผลกระทบที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ทั้งนี้การได้รับแจ้งข่าวสารดังกล่าวจะต้องเป็นการแจ้งก่อนที่จะมีการตัดสินใจดำเนินโครงการ

2. การปรึกษาหารือ (Public Consultation) เป็นรูปแบบการมีส่วนร่วมที่มีการจัดการหารือ ระหว่างผู้ดำเนินการโครงการกับประชาชนที่เกี่ยวข้องและได้รับผลกระทบ เพื่อรับฟังความคิดเห็น และตรวจสอบข้อมูลเพิ่มเติมเพื่อให้เกิดความเข้าใจในโครงการและกิจกรรมมากขึ้น

3. การประชุมรับฟังความคิดเห็น (Public Meeting) มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ประชาชนและผู้เกี่ยวข้อง กับโครงการหรือกิจกรรม และผู้มีอำนาจตัดสินใจในการทำโครงการหรือกิจกรรมนั้นได้ ใช้เวที สาธารณะ ในการทำความเข้าใจ และค้นหาเหตุผลในการดำเนินโครงการหรือกิจกรรมในพื้นที่

4. การร่วมในการตัดสินใจ (Decision Making) เป็นเป้าหมายสูงสุดของการมีส่วนร่วมของประชาชน ซึ่งประชาชนจะมีบทบาทในการตัดสินใจได้เพียงใดนั้นขึ้นอยู่กับองค์ประกอบของ คณะกรรมการที่เป็นผู้แทน ประชาชนในพื้นที่อย่างที่กำลังดำเนินในส่วนของการมีส่วนร่วม แม้แต่ในด้านของขั้นตอนของการมี ส่วนร่วมหากประชาชนทุกคนมีส่วนร่วมกันทำ ในทุกขั้นตอน ช่วยกันคิด ช่วยกันทำ ช่วยกันแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นก็จะทำให้โครงการ กิจกรรมสำเร็จไปด้วยดี

9. ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการมีส่วนร่วม (Participation Theory)

ตามแนวความคิดของโรเจอร์และชูเมคเกอร์ (Roger and Shoemaker, 1971: 312314; อ้าง ถึงใน ดุสิตา แก้วสมบุญ, 2545: 13) กล่าวว่า พลังในการตัดสินใจที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ มี ด้วยกัน หลายประการดังนี้

1. การมีส่วนร่วมในอำนาจอย่างกว้างขวาง
2. การตัดสินใจเกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลง โดยมีการปรึกษากับพวกที่รับผลกระทบ กระบวนการที่ เกี่ยวกับการตัดสินใจ

- 2.1 ความรู้เกี่ยวกับความจำเป็นที่ต้องเปลี่ยนแปลง
- 2.2 การชักจูงและการประเมินผลการเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นจากการ ตัดสินใจ
- 2.3 การตัดสินใจที่จะยอมรับหรือจะปฏิเสธนั้นมีผลจากการประเมิน
- 2.4 การสื่อสารเกี่ยวกับการตัดสินใจ
- 2.5 การกระทำตามการตัดสินใจ

มาสโลว์ (Maslow, 1954 อ้างถึงใน ดุสิตา แก้วสมบุญ, 2545) ได้ เสนอทฤษฎีแรงจูงใจ ได้อธิบายถึง พฤติกรรมของ มนุษย์โดยใช้การแบ่ง ออกเป็น 5 ขั้นตอน คือ

1. ความต้องการทางร่างกายเป็นความต้องการขั้นพื้นฐานของมนุษย์ในการดำรงชีวิตเช่น อาหาร น้ำ อากาศ ที่อยู่อาศัย เครื่องนุ่งห่มและยารักษาโรค
2. ความต้องการความปลอดภัย เมื่อความต้องการด้านร่างกายได้รับการบำบัดแล้ว สุขภาพดี ความปลอดภัยจากภัยอันตรายจะเป็นความต้องการถัดไป
3. ความต้องการที่จะอยู่ร่วมกับคนอื่นรวมทั้งมีสถานภาพทางสังคมที่สูงขึ้น
4. ความต้องการมีเกียรติ ชื่อเสียงและการยกย่องนับถือเป็นความต้องการให้คนอื่นยอมรับ ตนเองว่าเป็นคนสำคัญมีชื่อเสียงเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป
5. ความต้องการที่จะประสบความสำเร็จในตนเอง เป็นความต้องการขั้นสูงสุดของมนุษย์ซึ่ง เกิดขึ้น เมื่อความต้องการขั้นต่ำได้รับการตอบสนองจนเป็นที่พอใจแล้ว

วิธีดำเนินการวิจัย

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากรในการวิจัย คือ นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561 จำนวน 433 คน โดยมีกลุ่มตัวอย่างที่ใช้วิจัย คือ นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561 จำนวน 210 คน จาก การคำนวณหาขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของทาโร่ ยามาเน่ (Taro Yamane) โดยกำหนดระดับค่าความเชื่อมั่นที่ .05 โดยวิธีการสุ่มกลุ่มตัวอย่างแบบบังเอิญ (Haphazard or Accidental Sampling)

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยคือแบบสอบถามแบ่ง โดยแบ่งออกเป็น 3 ส่วน คือ

ตอนที่ 1 ปัจจัยส่วนบุคคล ลักษณะแบบสอบถามเป็นแบบตรวจสอบรายการ (Checklist)

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม แบบสอบถามมีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ซึ่งกำหนดการให้คะแนน คำตอบของแบบสอบถามดังนี้ (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

ตอนที่ 3 ข้อเสนอแนะอื่น ๆ

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

วิธีการในการจัดเก็บข้อมูลสำหรับใช้ในการวิจัยในครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้วิธีการแจกแบบสอบถาม โดยตรงถึงประชากรกลุ่มเป้าหมายคือ นักศึกษาปริญญาตรี สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561 จำนวน 210 คน โดยก่อนที่จะมีการกรอกแบบฟอร์มแบบสอบถาม ผู้วิจัยได้มีการอธิบายรายละเอียดต่าง ๆ ในแบบฟอร์มให้ทราบ และให้เวลาในการกรอกแบบสอบถามแล้วทำการเก็บรวบรวมหลังจากเสร็จสิ้น

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

การวิเคราะห์ข้อมูลที่ได้จากผู้ตอบแบบสอบถามนำมาประมวลผล และวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป โดยจำแนก ดังนี้

1. ปัจจัยส่วนบุคคลของผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ และภูมิลำเนา วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ค่าความถี่ (Frequency) ร้อยละ (Percentage)

2. ความคิดเห็นเกี่ยวกับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา (Descriptive Statistics) ในการบรรยายข้อมูล และนำเสนอในรูปตารางประกอบความเรียง ได้แก่ ค่าเฉลี่ย (Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation: S.D.)

3. การเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม ของนักศึกษา สาขาวิชาการบริหารงานตำรวจ คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา ปีการศึกษา 2561 จำแนกตามปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ เพศ ชั้นปี และภูมิลำเนา ผู้วิจัยวิเคราะห์โดยใช้ค่าสถิติการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยที่ (t-test) (บุญชม ศรีสะอาด, 2545)

4. ข้อเสนอแนะ ใช้การวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis)

ผลการวิจัย

1. ผลการวิเคราะห์ข้อมูลปัจจัยส่วนบุคคล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูลสภาพทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม ซึ่งผู้ตอบแบบสอบถามมีจำนวนทั้งสิ้น 210 คน พบว่า มากกว่าครึ่งเป็นหญิงร้อยละ 67.60 เพศชายมีเพียงร้อยละ 32.40 มีภูมิลำเนา ต่างจังหวัดมากที่สุด คิดเป็นร้อยละ 86.20 รองลงมาคือ กรุงเทพฯ คิดเป็นร้อยละ 13.80

2. ผลการวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา

จากผลการวิเคราะห์ พบว่า ระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษามีภาพรวมการรับรู้อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$, S.D. = 0.28) เมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมด้านการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม อยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.91$, S.D. = 0.31) และการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมด้านเข้าร่วมการช่วยเหลือสนับสนุนต่อกิจกรรมการป้องกันอาชญากรรม อยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.44$, S.D. = 0.40)

ตารางที่ 1 การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา โดยรวม

หัวข้อ	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
รวมด้านการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม	3.91	0.31	มีส่วนร่วมมาก
รวมด้านเข้าร่วมการช่วยเหลือสนับสนุนต่อกิจกรรมการป้องกันอาชญากรรม	3.44	0.40	มาก
รวม	3.68	0.28	มาก

ผลการทดสอบสมมติฐาน

ปัจจัยสภาพทั่วไปของนักศึกษาได้แก่ เพศ และภูมิลำเนา ที่แตกต่างกันมีผล ต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมแตกต่างกัน สามารถเขียนเป็นสมมติฐานย่อยทางสถิติได้ ดังนี้ ดังตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา จำแนกตามเพศ และภูมิลำเนา

ตัวแปร	F	M.D.	t	DF	P
เพศ					
(1) ด้านการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม	1.36	-0.13	-2.79	208	0.01*
(2) ด้านเข้าร่วมการช่วยเหลือ สนับสนุนต่อ	6.69	-0.43	-8.16	116.38	0.00*

ตัวแปร	F	M.D.	t	DF	P
กิจกรรมการ ป้องกัน					
อาชญากรรม					
รวม	0.99	-0.28	-7.56	208	0.00*
ภูมิลำเนา					
(1) ด้านการป้องกัน					
ตนเองจากอาชญากรรม	0.06	0.07	1.13	208.00	0.26
(2) ด้านเข้าร่วมการ					
ช่วยเหลือ สนับสนุนต่อ					
กิจกรรมการ ป้องกัน	0.45	0.05	1.86	208.00	0.06
อาชญากรรม					
รวม	0.10	0.11	1.94	208.00	0.05*

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากการทดสอบสมมติฐาน พบว่า ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของเพศต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรม เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม พบว่า การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม มีค่าความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ 0.00 ซึ่งน้อยกว่า 0.05 นั่นคือ ปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า เพศที่แตกต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

ผลการเปรียบเทียบความแตกต่างของภูมิลำเนาต่อการมีส่วนร่วมในการ ป้องกันอาชญากรรม เมื่อพิจารณาโดยภาพรวมของการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม พบว่า การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม มีค่าความน่าจะเป็น (P) เท่ากับ 0.05 ซึ่งอยู่ในช่วงน้อยกว่า หรือเท่ากับ 0.05 นั่นคือปฏิเสธสมมติฐานหลัก (H0) และยอมรับสมมติฐานรอง (H1) หมายความว่า ภูมิลำเนาที่แตกต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

อภิปรายผล

1. ผลการวิเคราะห์ระดับการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา เมื่อพิจารณาในภาพรวม การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษาอยู่ในระดับมาก หากพิจารณาเป็นรายด้าน มีรายละเอียดดังนี้ 1. ด้านการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม ในภาพรวมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับมาก 2. ด้านเข้าร่วมการช่วยเหลือสนับสนุนต่อกิจกรรมการป้องกันอาชญากรรม ในภาพรวมมีส่วนร่วมอยู่ในระดับปานกลาง สอดคล้องกับงานวิจัยของ อังคนา เมืองแสน (2551) ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมในการป้องกันปัญหาอาชญากรรมของชุมชนเมืองพัทยา ผลการศึกษาพบว่า การมีส่วนร่วมในการป้องกัน อาชญากรรมของชุมชนเมืองพัทยามีอยู่ในระดับดีมาก

2. สมมติฐานที่ 1 ปัจจัยสภาพทั่วไปของนักศึกษาได้แก่ เพศ และภูมิลำเนา ที่แตกต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมแตกต่างกัน ผลการทดสอบสมมติฐานมีดังนี้

1. พบว่า ปัจจัยด้านเพศ มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา โดยนักศึกษาที่มีเพศที่ต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม แตกต่างกัน โดยมีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

2. พบว่า ปัจจัยด้านภูมิลำเนา มีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของนักศึกษา โดยนักศึกษาที่มีภูมิลำเนาที่ต่างกันมีผลต่อการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมแตกต่างกัน โดยมีแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05

สอดคล้องกับงานวิจัยของ ปรีชา สวมม่วง (2553) ศึกษาเรื่องการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของผู้นำชุมชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในเขตอำเภอท่าวังผา จังหวัดน่านของ ผลการศึกษา พบว่า ปัจจัยที่มีความสัมพันธ์กับความร่วมมือของผู้นำชุมชน พบว่าปัจจัยส่วนบุคคลซึ่งประกอบด้วย เพศ อายุ ระดับการศึกษา ตำแหน่งหน้าที่ในปัจจุบัน ภูมิลำเนาเดิม ศาสนา จำนวนสมาชิกในครัวเรือน ที่อยู่อาศัยในเขตและนอกเขตเทศบาลตำบลท่าวังผา ระยะเวลาที่ปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งปัจจุบัน การมีประสบการณ์ในการอบรมหรือเข้าร่วมกิจกรรม การรับรู้ข่าวสารเกี่ยวกับอาชญากรรม มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.05 และ 0.01 กับความร่วมมือของผู้นำชุมชนใน การป้องกันอาชญากรรมเกือบทุกประเด็น จาก 11 ประเด็น ยกเว้นใน 3 ประเด็นคือระดับการศึกษา ภูมิลำเนาเดิม และเขตที่อยู่อาศัยไม่มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติแต่อย่างใด

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะจากการวิจัย

1. ควรมีการอบรมให้มีความรู้เกี่ยวกับแนวทางในการป้องกันและปราบปรามอาชญากรรมแก่นักศึกษา
2. ควรให้ผู้รู้หรือเจ้าหน้าที่ของรัฐ เจ้าหน้าที่ตำรวจ เข้ามาช่วยส่งเสริม เผยแพร่ความรู้ให้แก่ นักศึกษาด้านการป้องกันตนเองจากอาชญากรรม และด้านเข้าร่วมการช่วยเหลือสนับสนุนต่อกิจกรรม การป้องกันอาชญากรรม
3. ควรจัดกิจกรรมที่สร้างสรรค์ต่อสังคมหรือกิจกรรมที่สามารถปลูกฝังจิตสำนึกด้านการมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรม

ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาความต้องการของนักศึกษาที่เข้ามามีส่วนร่วมกับทางราชการ เพื่อวางนโยบายในการชักชวนให้นักศึกษาเข้ามามีส่วนร่วมกับทางราชการให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้นในเรื่องอาชญากรรม ยาเสพติด การชุกช่อนของผิดกฎหมาย
2. ควรศึกษารางวัลตอบแทนในการเข้ามามีส่วนร่วมของนักศึกษาเพื่อให้เกิดแรงจูงใจที่จะทำงานและเกิดประสิทธิภาพในการทำงานมากยิ่งขึ้น

3. ควรมีการศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยที่ทำให้ประชาชนเข้ามามีส่วนร่วมของนักศึกษาในด้านการมีส่วนร่วมในการป้องกันการเกิดอาชญากรรม

4. ควรมีการศึกษารูปแบบ กิจกรรมที่สร้างสรรค์ ที่มีประสิทธิผลส่งผลให้นักศึกษาเข้ามามี บทบาทมีส่วนร่วมในการป้องกันการเกิดอาชญากรรม

เอกสารอ้างอิง

จตุมา พรหมศร. (2556). ทฤษฎีหน้าต่างแตกหรือทฤษฎีกระจกแตก (*Broken Windows Theory*). ค้นเมื่อ 17 มีนาคม 2562, จาก <https://www.gotoknow.org/posts/425548>.

เฉลิมเกียรติ ศรีวรขาน. (2555). นวัตกรรมกระบวนการทัศน์ การป้องกันอาชญากรรมของตำรวจไทย ในศตวรรษที่ 21. นนทบุรี: เอส.อาร์.พรีนติ้ง แมสโปรดักส์.

ดุสิตา แก้วสมบุญ. (2545). การมีส่วนร่วมของประชาชนในโครงการพัฒนาตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบลในจังหวัดสงขลา (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์.

บุญชม ศรีสะอาด. (2545). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 7). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.

ประเสริฐ เมฆมณี. (2549). ตำรวจและกระบวนการยุติธรรม. กรุงเทพฯ: พิธีการ.

ปรีชา สาวม่วง. (2553). การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของผู้นำชุมชนกับเจ้าหน้าที่ตำรวจในเขตอำเภอท่าม่วง จังหวัดน่าน (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.

ปุระชัย เปี่ยมสมบูรณ์. (2551). อาชญากรรมพื้นฐานกับกระบวนการยุติธรรม. กรุงเทพฯ: โครงการส่งเสริมเอกสารวิชาการสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์.

มีนา. (2556). ปัญหาอาชญากรรม. ค้นเมื่อ 10 ธันวาคม 2558, จาก http://meeenaja.blogspot.com/2013/08/blog-post_5400.html

ศิโรจน์ ผลพันธิน. (2549). การศึกษาสาเหตุและแนวทางการแก้ปัญหาการทะเลาะวิวาทของนักเรียนอาชีวศึกษาเอกชน (รายงานการวิจัย). มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนดุสิต.

สังคมวิทยา. (ม.ป.ป). (2562). ความไม่เป็นระเบียบของสังคม (*Social Disorganization*). ค้นเมื่อ 1 มีนาคม 2562, จาก http://www.baanjommyut.com/library/social_sciences/38.html

สุดสงวน สุธีสร. (2546). อาชญาวิทยาและงานสังคมสงเคราะห์. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.

อังคณา เมืองแสน. (2551). การมีส่วนร่วมในการป้องกันอาชญากรรมของชุมชนเมืองพัทยา (วิทยานิพนธ์รัฐศาสตรมหาบัณฑิต). มหาวิทยาลัยบูรพา.

Hirschi, T. (1969). *Causes of Delinquency*. Berkeley: University of California Press.

Jeffery, Ray C. (1977). *Crime Prevention through Environmental Design*. Second Edition. Beverly Hills, CA: Sage.

Vold, George B. and Thomas J. Bernard. (1986). *Theoretical Criminology*. (3rd ed.). New York: Oxford University Press.

Zimring, Franklin and Gordon Hawkins. (1973). *Deterrence*. Chicago: University of Chicago Press.